Jordi Solé Tura

UNA REFLEXIO SOBRE L'ONZE DE SETEMBRE.

Ajuntament de Valls.

10 de setembre de 1986

I. L´ONZE DE SETEMBRE DE 1976 a 1986.

1. Carácter de la festa sota el franquisme.

2. L´explosió de Sant Boi 1976 i Barcelona 1986. El context (inici de la transició, procés constituent, recuperació autonomia, retorn Tarradellas, etc.)

3. Ultims anys: desunió i enfrontaments, diversitat de manifestacions,poca participació de la gent, manifestacions de militants, radicalització consignes.

4. Què hi ha en el fons ? Passivitat ? Delegació en els partits, institucions i dirigents ? O consciència difusa que les coses han canviat i que la festa només ha de ser una festa ? En tot cas, necessitat d´una reflexió serena.

II. ELS CANVIS.

1. La societat catalana es troba avui en una situació peculiar. V.g. les fluctuacions electorals. Id. tendència a un cert tancament en nosaltres mateixos, a perdre de vista les coses generals d´Espanya, d´Europa i del món.

2. Tendència a la delegació i a la no participació col.lectiva. El sistema electoral, la delegació en uns líders, a l´acceptació acrítica de dirigents carismáticas, a donar la culpa de les coses que no van bé als enemics exteriors tradicionals.

3.Els governants actuals Generalitat fan més ideologia que administració (però amb un important pressupost al darrera) i continuen amb la vella línia d´atribuir tot el que va malament a un enemic exterior. Jo sóc molt crític amb la política de la Generalitat.

4. D´altra banda, manca d´alternatives generals de l´esquerra. Desunió, manca de contacte amb la població. En realitat avui l´esquerra només és present i té força i iniciativa als Ajuntaments, però no apareix com una alternativa a nivell global i això provoca desinterés per part de la població. La crisi del PSUC i altres partits d´esquerra.

5. El radicalisme nacionalista d´algunes minories: tradueix insatisfaccions profundes però no dóna cap perspectiva viable.

III.ELS PROBLEMES DE FONS.

1. El nou model polític: Constitució, Estatut d´Autonomia, Generalitat. Els problemes relatius a la política i al concepte de nació no es poden continuar pensant com abans. Què comporta aquest model polític?:

1.1. Un concepte de nació (art. 2 C.E.)

1.2. Un model d´organització de l´Estat (les autonomies).

2. Es un model problemàtic, obert, no acabat, que pot anar en moltes direccions. Per tant: l´acceptem i ens hi comprometem o no ? En això no hi poden haver ambigüitats (independentisme, autodeterminació,etc.).No es poden acceptar com a compatibles models que no ho són.

3. Els canvis en la societat catalana:

2.1. Estabilitat població. Estancament de la immigració.

3.2. Canvis en el model industrial.Les inversions estrangeres. Les noves tecnologies.

4. La cultura:

4.1. La recuperació de la llengua. Però, quin objectiu ? Monolingüisme o bilingüisme ?

4.2. La cultura : cultura en català només ? I en tot cas, quina cultura ? Simple traducció de la cultura nord-americana i de les multinacionals

de la informació ? Procés d´uniformització cultural (vg. entre perifèria Barcelona i perifèria Madrid). L´impacte de les noves tecnologies.

4.3. La influència de la nostra integració a Europa (exercici competències autonòmiques, reafirmació del paper de l´Estat com a interlocutor de la C.E.E.,nou dinamisme de la societat espanyola en el seu conjunt,etc.).

5. En general: cap dels grans problemes de la societat catalana d´avui no es pot resoldre només des de Catalunya. Calen espais més grans.

6. Davant d´això, quina política ? Quines perspectives ?

6.1. Presència exterior sí, però no simple propaganda. No és possible cap acord substancial amb l´exterior (Japó,EEUU,CEE,etc.) sinó passa per l´Estat. Per tant, necessitat de col.laboració i de coordinació amb poder central.

6.2. Futur Catalunya com a nació. Fal.làcia de creure que amb la integració europea s´afeblirà l´Estat i s´enfortirà la nació catalana. De moment, reforçament paper de l´Estat. I quant a la nació catalana, qui pot dir que el seu futur en una Europa integrada passarà pels seus límits actuals ? Necessitat de definir nous espais. I tot això exigeix col.laboració amb poder central i amb la resta d´Espanya.

7. Però, en realitat, hi ha una disminució del paper de Cataluna en el conjunt d´Espanya. El problema de fons del fracàs de l´operació Roca no és que Roca fos català sinó que el model català no interessa ja com interessava fa uns anys. Catalunya ja no és la part més europea i més dinàmica, els nostre model és massa tancat per interessar la resta.

8. Necessitat d´un canvi. No podem continuar amb el tancament, el greuge sistemàtic, l´atribució dels nostres mals a un enemic exterior i la identificació amb líders carismàtics que no poden ser criticats. D´altra banda, l´esquerra no pot continuar com ara, incapaç de donar una alternativa global. Importància de Barcelona com a gran ciutat europea i mundial (Olimpiada 1992), però necessitat d´alternatives engrescadores en tots els nivells.